

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 407/2026
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Травица, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1501/25 од 04.11.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1501/25 од 04.11.2025. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1501/25 од 04.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1501/25 од 04.11.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 199/24 од 11.09.2025. године којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за трошкове боравка и рада на терену (теренског додатка) за период од 10.12.2021. године до 10.12.2024. године исплати 141.617,82 динара са законском затезном каматом од 15.05.2025. године до исплате, као и износ од 24.640,69 динара на име законске затезне камате обрачунате од дана доспелости сваког појединачног потраживања до 14.05.2025. године, те је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 121.532,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би

могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Према разлозима на којима је заснована другостепена пресуда, тужиоцу је досуђена накнада трошкова за боравак и рад на терену (теренски додатак) применом релевантних одредби Закона о полицији („Службени гласник РС“ 6/16...87/18), Уредбе о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр.84/14...119/23) и Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр.38/19...44/23). Нижестепени судови су становишта да полицијским службеницима припада теренски додатак за рад и боравак на терену, без обзира на теренске услове и природу рада. Побижана другостепена пресуда је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујућу дозвољеност ревизије на основу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 10.12.2024. године, а вредност предмета спора је 141.617,82 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни суд је оценио да је ревизија тужене недозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић